

מלפפונים

כתב נ. נוסוב
ציורים ג. בלקה

יום אחד הלך יוסי עם רוני לדוג בנהר. אבל לא היה להם
מזל. הדגים לא באו. לעומת זאת בדרך חזרה הם עברו
בגן ירק ומילאו את כיסיהם במלפפונים.

שומר הגן הזקן ראה אותם מרחוק ושרק. הם התחילו
לברוח. בדרך הביתה נבהל רוני. לא טוב אם ייודע אצלו
בבית שהוא הולך לגנים זרים. הוא נתן ליוסי את
המלפפונים שלו.

יוסי בא הביתה בשמחה גדולה:

- אמא, הבאתי לך מלפפונים!

אמא הסתכלה, ואצלו הכיסים מלאים מלפפונים,
מלפפונים מונחים תחת החולצה ובידיים מחזיק עוד שני
מלפפונים גדולים.

- מאין הם?

- מגן הירק.

- איזה גן ירק?

- שם ליד הנהר.

- ומי הרשה לך?

- אף אחד, בעצמי לקחתי.

- זאת אומרת גנבת?

- לא, לא גנבתי אלא... רוני לקח אז לי אסור, או מה?

נו, אז לקחתי.

- יוסי התחיל להוציא את המלפפונים מכיסים.
- חכה, חכה, אל תוציא אותם! – אומרת אמא.
- למה?
- עכשיו תביא אותם חזרה!
- ולאן אביא אותם? הם גדלו בערוגה, ואני אספתי.
- איך שלא יהיה הם כבר לא יגדלו יותר.
- אין דבר. תביא ותשים על הערוגה איפה שלקחת.
- נו, ואני אזרוק אותם.
- לא, לא תזרוק אותם! לא זרעת אותם, לא גידלת, אין לך זכות לזרוק.
- יוסי התחיל לבכות.
- שם עומד זקן אחד. הוא שרק ואנו ברחנו.
- עכשיו אתה מבין מה עשית! ואילו היה תופס אתכם?
- הוא לא יכול. הוא כבר סבא זקן.
- איך לא תתבוש! – אומרת אמא – סבא אחראי על המלפפונים האלה. ייודע שנעלמו מלפפונים, סימן שסבא אשם. כך זה בסדר?
- אמא התחילה להכניס את המלפפונים חזרה לכיסים של יוסי. יוסי בכה וצעק:
- לא אלך! לסבא יש רובה. הוא ירה ויהרוג אותי.

- אז שכך יהיה! עדיף שלא יהיה לי בן, מאשר בן גנב.
- אז תבואי אתי, אמא! חושך בחוץ! אני מפחד.
- ולא פחדת לקחת?
- אמא נתנה ליוסי עוד שני מלפפונים בידיים, אלא שלא נכנסו לכיסים, והוציאה אותו החוצה.
- או שתביא את המלפפונים או שתצא בכלל מהבית ולא תהיה בן שלי!
- יוסי הסתובב ולאט, לאט הלך ברחוב. כבר היה חושך ממש.
- "אזרוק אותם, שם בתעלה, ואספר שהחזרתי" חשב יוסי והתחיל להסתכל סביב "לא, אחזיר, עוד מישהו יראה וגם סבא יואשם בגללי"
- הוא הלך ברחוב ובכה. הוא פחד מאוד.
- "לרוני טוב" הוא חשב "הוא נתן לי את המלפפונים שלו ועכשיו יושב בבית. הוא לא צריך לפחד."

יצא יוסי מהכפר והלך בשדה. סביב לא הייתה נפש חיה. מרוב פחד לא הרגיש כשהגיע לגן. נעמד ליד הסככה, עומד ובוכה עוד ועוד יותר חזק. הזקן שמע וניגש אליו.

- מדוע אתה בוכה? – שאל.
- סבא, הבאתי חזרה מלפפונים.
- איזה מלפפונים?
- אלה שלקחנו עם רוני. אמא אמרה לי להחזיר אותם.
- אז זהו המעשה! – השתומם הזקן – אני שרקתי

- לכם ואתם סחבתם מלפפונים. לא יפה!
- רוני לקח, אז גם אני. והוא נתן לי את המלפפונים שלו.
- אתה על תביט על רוני, בעצמך היית צריך לחשוב. נו, מוטב לא לעשות כך. תן את המלפפונים וחזור הביתה.
- יוסי הוציא את המלפפונים ושם על הערוגה.
- זה הכל, או מה? – שאל הזקן.
- לא.. חסר אחד – ענה יוסי והתחיל שוב לבכות.
- למה חסר? איפה הוא?
- סבא, מלפפון אחד אכלתי. מה יהיה עכשיו?
- נו אז מה צריך להיות? שום דבר לא יהיה. אכלת אז אכלת. לבריאות.
- ולך סבא, לא יקרה כלום שנעלם מלפפון אחד?
- אז זו הבעיה! – חייך סבא – לא, בגלל מלפפון אחד לא יקרה כלום. אילו לא הבאת את האחרים, אז כן, אבל כך – לא.
- יוסי התחיל לרוץ הביתה. ואז נעצר וקרא מרחוק:
- סבא! סבא!
- נו, אז מה עוד?
- המלפפון הזה שאכלתי, איך הוא נחשב – גנבתי

אותו או לא?

- הם - אמר הזקן - זאת באמת בעיה. אז שיהיה,

נניח שלא גנבת.

- אז איך זה?

- נגיד.. נתתי לך אותו במתנה.

- תודה סבא! עכשיו אלך.

- לך, לך בני.

יוסי התחיל במהירות לרוץ בשדה, דרך הגיא על הגשר
מעל הנחל ואחר כך לאט יותר לכפר והביתה. היה לו
טוב בלב.